

וּזְבָאָה חוֹלְקֵי עִמּוֹן, בְּעֶלְמָא דִּין וּבְעֶלְמָא דְאִתִּי וְאִשְׁרֵי

חלקי עמכם בעוה"ז ובעולם הבא.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה

אֱלֹהֵיכֶם וְגו' חיים כולכם היום. מָאן עַמָּא קַדִּישָׁא

בְּיִשְׂרָאֵל מי הוא עם קדוש כמו עם ישראל, שהשווה הכתוב כבודן של ישראל

לכבודו של מקום, דְּכִתִּיב בְּהוֹן שכתוב בהם (דברים לג) אֲשֶׁרִיד יִשְׂרָאֵל

מִי כְמוֹד, וְכִתִּיב (שמות טו) מִי כְמוֹכָה בְּאֵלִם יְהוָה וכמו שכתוב

על הקב"ה מי כמוך כן כתוב בישראל מי כמוך, הרי שהשווה כבודם לכבודו של מקום.

מִשׁוּם דְּאִתְדַבְּקוּתָא דְלַהוֹן הוּא בְּשֵׁמָא קַדִּישָׁא בְּעֶלְמָא

דִּין מפני שהדבקות שלהם היא בשם הוי"ה ב"ה בעולם הזה, ואז יזכו להיות מחוברים

ודבוקים בו יתברך בין בעוה"ז ובין בעוה"ב. וּבְעֶלְמָא דְאִתִּי יִתִּיר מְהֵכָא

(דף קל"ט ע"א) ובעולם הבא יהיו דבוקים בהש"ת יותר מהדבקות שלהם בו יתברך בעולם

הזה, כי בעולם הזה הנשמות עולות ודבקות רק בלילה בסוד בידך אפקיד רוחי.

דְּהָתָם לָא מִתְפָּרְשֵׁן מִנֵּיהּ, מִתְּהוּא צְרוּרָא דְצִרִירִין בִּיהּ

צְדִיקָא שהרי בעולם הבא לא נפרדים ממנו כי קשורים בו תמיד באותו הקשר

שקשורים בו הצדיקים, והוא ביסוד דנו"ק דאצילות ששם עולות נשמות הצדיקים בסוד

מ"ן, ודע ש"המלכות" נקראת צרור החיים שהיסוד נקשר ונכלל בתוכה, ולכן כאשר

המלכות צרורה בז"א אז גם הצדיקים הנאחזים במלכות צרורים בז"א, הִדָּא הוּא

דְּכִתִּיב וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה וזה מה שכתוב ואתם הדבקים בה' שהוא

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / העלחה טל' 02-6249000

ז"א ואלהיכם הוא נוק', וְלֹא כְּתִיב הַדְּבָקִים לַיהוָה שאז היה פירושו "רדיפה" שרודפים אחר ה', כענין אחר ה' אלהיכם תלכו, וכמו וידבק אותו בהר הגלעד, אֲלֵא בַיהוָה מִמָּשׁ שפירושו חיבור ודביקות בהשי"ת ממש.

דיקנא קדישא דז"א

תַּאנֵּא, כִּד נְחִית מִן דִּיקְנָא יִקְרָא עֲלָאָה דְעֵתִיקָא
קְדִישָׁא, סְתִים וְטָמִיר מִכְלָא, מְשַׁחא דְרַבּוּת
קְדִישָׁא, לְדִיקְנָא דְזַעִיר אֲפִין למדנו כאשר יורד ומאיר אור מן הזקן היקר והעליון, של העתיק הקדוש שהוא א"א שהוא סתום ונסתר מכל הפרצופים, שמן משחת קודש משערות הדיקנא דא"א לדיקנא דז"א, וקרא הזוהר לזה משחא דרבנות קדישא כי ע"י האור של משחת קודש מתגדלים הפרצופים. **אַתְהִתְקֵן דִּיקְנָא דִּילֵיהּ, בְּתַשְׁעָה תְּקוּנֵין** [13] נתתקן הדיקנא דז"א בתשעה תיקונים עילאין

אור הרשב"י

ומאירות בט' ת"ד דז"א, ואז נמצאו י"ג הארות בט' ת"ד דז"א. וכ"כ עוד (שם בדרוש ה') ז"ל: והנה כבר ביארנו למעלה כי אפי' עתה בעת שאנו מזכירים אלו הי"ג מידות של רחמים, אין בז"א רק ט' ת"ד לבד, אבל הענין הוא שמאירים הי"ג ת"ד דא"א בט' ת"ד דז"א, ונמצא שיש בהם י"ג הארות, אבל התקונים אינם רק ט' בלבד יע"ש. וט' ת"ד אלו דז"א, מתתקנים בו על ידי הארות הח' חיוורתני דא"א, וע"י ט' תקונים תתאין שבי"ג ת"ד דא"א, שמאירים בז"א תמיד בהתמדה, כמו

[13] כתב מו"ר הרב יפה שעה וז"ל: הן קודם צריך שנקדים לך הקדמות: ראשונה כי הנה ט' תקונים הוא דאית בדיקנא קדישא דז"א לעולם, ואפי' כשמאירים בו כל הי"ג ת"ד דא"א, כמ"ש רבנו ז"ל (בשער א"א פ"א) ז"ל: ואמנם כבר ביארנו כי אין לז"א מציאות י"ג ת"ד רק ט' לבד, אפי' כשאנו אומרים י"ג מידות, אלא שנכללים הארת הי"ג דא"א ונמשכים בט' דז"א, ויש בהם י"ג הארות, אבל י"ג תקונים אינם אלא ט' לבד יע"ש. וכ"כ (בדרוש א' דויעבור) ז"ל" והנה הן מתפשטות

של א"א כלומר שיהיו מאירים ומתוקנים וממותקים מהגבורות שבהם ע"י הארת ט' תיקוני דיקנא דא"א. **וּבְשַׁעֲתָא דְנִהִיר דִּיקְנָא יְקִירָא דְעֵתִיקָא דְעֵתִיקִין, בְּהַאי דִּיקְנָא דְזַעִיר אַפִּין** ובשעה שמאיר הזקן היקר, של זקן הזקנים שהוא א"א בדיקנא דז"א, והוא בעת אמירת ויעבור כנזכר בשעהכ"ו דרוש א'

אור הרשב"י

בו ט' חיוורתי ומ' ת"ד התתאין שבי"ג ת"ד דא"א, כל זה הוא ביום, כי נשאר ז"א בגדלותו כל היום כולו, אפילו שלא בזמן ובעת התפילה, אבל בלילה שמסתלקין המוחין לגמרי מז"א, ואפי' הרשימו דמוחין, וחוזר ז"א לבחי' ו"ק לבד, והיינו שחוזר לבחי' יניקה, כמ"ש רבנו באורך (בדרושי, ק"ש שעה"מ) יע"ש, בודאי הגמור כיון שז"א קאי ועומד במוחין דיניקה, בבחי' ו"ק לבד, מסתלקין ממנו כל הארות, שהיו נמשכות יורדות ומאירות מט' חיוורתי ומט' ת"ד התתאין מי"ג ת"ד דא"א לז"א. וראיה לזה ממ"ש רבנו ז"ל (בפרק אחרון משער הנסירה) ז"ל: נמצא כי מלוי הזקן אינו רק אחר עשרים שנה, אמנם היות בו ט' ת"ד, לא ידעתי בפרטות זמן היותם, אם הוא תיכף אחר שנכנסו מוחין פנימים דאבא ואימא, שהם צ' דצלם, שהוא אחר שנת י"ג ויום אחד, או אחר שנכנסו מקיפי אימא יע"ש. וזהו שאמר תאנא כד נחית מן דיקנא יקירא עילאה לאפקוי הלילות, שאז ז"א בסוד הסתלקות המוחין, ואינו מאיר לא החיוורתי ולא דיקנא דא"א בו, אתתקן דיקנא דיליה בט' תקונין ככל האמור.

שכתב רבנו ז"ל (בשער א"א פ"ה) ז"ל: דע כי אותם הט' חיוורתי האחרים שמצד פנים דא"א, הם נמשכים ויורדים גם כן דרך הפנים עד רישא דז"א, ושם מתחברים בדיקנא דז"א, ואז נעשים לו ט' ת"ד, כנו' בט' תקונין אתתקן האי דיקנא דז"א יע"ש. ויותר מזה באריכות כתב (בספר הכוונות בדרוש א' דויעבור) ז"ל: והנה אלו הי"ג ת"ד דא"א, ד' מהם שהם עלאין אינם צריכים אל הארה העליונה, כי כבר יש להם ההארה הצריכה להם, אבל הח' אחרונות שבהם, שהם נקראים דיקנא דכהנא רבא שהתחלתם היא מן התיקון הנקרא ורב חסד, משם ולמטה וכו', ואלו הח' תקונים הנה הם צריכין לרדת למטה, להאיר בט' ת"ד דז"א, ולכן הם צריכין תמיד לקבל הארה העליונה, לפי שהם מתקנים תמיד לדיקנא דז"א, משא"כ בד' תקונין העליונים מהם, ולכן אותם שתי חיוו"ת שהם ח' חיוורתי דרישא, הם נמשכים ומאירין בהם, ועי"כ יש בהם כח בט' תקונין הנז' לרדת להאיר בט' ת"ד דזעיר אנפין, יעויין שם. ועוד צריך שנקדים לך הקדמה אחרת והיא, כי זה שכתב רבנו ז"ל כי תמיד יש בז"א ט' ת"ד, ונמשכים לו על ידי שתמיד מאירים

דויעבור, וכן בעשרת ימי תשובה, נגדין תליסר מבויעין דמשחא
 עלאה, בהאי דיקנא נמשכים י"ג מבויעים של השמן העליון, שהם י"ג תיקוני
 דיקנא דא"א לזאת הדיקנא דז"א. ומשתכחין ביה, עשרין ותריין
 תקונין ואז נמצאים בדיקנא דז"א כ"ב תיקונים, כי בז"א יש ט' תיקוני דיקנא ועוד י"ג
 הארות דדיקנא דא"א הרי כ"ב. ומניה נגדין, עשרין ותריין אתון (ס"א
 דאורייתא) דשמה קדישא וממנו נמשכים כ"ב אותיות התורה שכל התורה היא
 שם אחד קדוש. (נ"א ובגלמא דאתי, משום דאתדבקתא דילהון הוא בשמה קדישא בגלמא
 דין ובגלמא דאתי יתיר מהכא, דהתם לא מתפרשין מדהוא צורףא דחיי דצוררין ביה
 צדיקייא, הךא הוא דכתיב ואתם הדבקים ביהוה ביהוה ממש, עלייכו כתיב אשריך ישראל
 מי כמוך עם נושע ביהוה וכתיב מי כמוך באלים יהוה, השתא אתכווננו דעתא לאוקרי למלכא
 ולאוקרי קרא דדיקנא קדישא דמלכא, תאנא מתתקן דיקנא עלאה דיקנא קדישא בט' תקונין,
 ודא איהו דיקנא דזעיר אנפין, וכד נחית מן דיקנא קירא עלאה דעתיקא קדישא בהאי דיקנא
 דזעיר אנפין, נגדין י"ג מבויעין דמשחא עלאה בהאי דיקנא ומשתכחין ביה כ"ב תקונין, ומניה
 נגדין כ"ב אתון דשמה קדישא).

ואי תימא דיקנא לא אשתכח, ולא אמר שלמה אלא

(שיר השירים ה) **לחיי** (ולא קארי דיקנא) ואם תאמר שלא מצינו בתורה ובנ"ך
 שמדובר על הזקן של ז"א, ושאר האברים מוזכרים כי מצינו בתורה עיני ה', וחרה אף ה',
 זרוע ה', אצבע אלהים וכו', וכן בשיר השירים כאשר שלמה המלך מדבר על פרצוף ז"א
 הזכיר את לחייו ולא זקנו. **אלא הכי תאנא בצניעותא דספרא** אלא